

3½ Mil op imod Nyborg, hvor den skulde gøre en stor Svingning og støde til paa en Mellemstation af Kinge-Nyborg Banen. Dersom nu et saadant Projekt samtidig kunde tillades, vilde Svendborg derved komme helt ind i Nyborgs Opland paa en Mil nær; Banen bliver 3½ Mil, der er 1½ Mil til Nyborg, og der bliver altsaa kun en Mil af Nyborgs Opland tilbage. Dette vil jo ikke kunne tillades, uden at man kommer Nyborgs berettigede Interesser for nær. Noget andet vilde det være, dersom man afstaa Banen direkte fra Svendborg til Nyborg uden at lade den beskrive en saadan Bue; ja ville Byerne kunne komme til at konkurrere med hinanden, men det vilde de ikke under de før omtalte Forhold. Jeg nævner kun dette som et Ønske, der er oppe i Svendborg, det er jo noget, som ikke foreligger for os, og som maaste slet ikke kommer til at foreligge for os, og jeg antager heller ikke, at Indenrigsministeren vilde billige et saadant Projekt, men jeg nævner det som et Eksempel paa, at man kan komme til paa en uheldig Maade at skabe andre Interesser, selv om det kan siges, at de Egnes Interesser, som Banen gaar igennem, virkelig derved vilde fremmes. Med Hensyn til denne Bestemmelse tror jeg derfor, at det vil være heldigt, at det fremdeles bliver liggende i Lovgivningsmagtens Haand at afgøre, om der kan gives Koncession paa saadanne Baner. Utænkligt er det heller ikke, at den til en given Tid tilstedeværende Minister kunde have en vis Antipati mod et Baneanlæg, selv om det maatte siges, at Projektet, som det var forelagt ham, tilfredsstillende de Betingelser, Loven forudsætter. Jeg har en Gang sammen med et æret Medlem, den tidligere Folketingsmand fra Naistov, indbragt et Lovforslag her i Tinget om en Bane paa Bestlolland nærmest under Hensyn til Opførelsen af en Kæsjufferfabrik. Denne Bane havde alle Betingelser for at kunne gennemføres, der var kun det ene i Vejen, at den daværende Indenrigsminister modsatte sig den paa det bestemteste, idet han ikke ansaa det for heldigt at komme ind paa den Slags Banesystem, som var foreslaaet, nemlig en lettporet Bane uden Hegn og den Slags Ting. Det havde han stor Betænkelighed ved; vi fik altsaa ikke hans Tilslutning til en saadan Bane, og den kunde ikke føres igennem. Jeg havde et Indtryk af, at den daværende Indenrigsminister var uvillig stemt mod en Bane paa denne Egn, og stønt Interessen for en saadan Banes Anlæg var til Stede, kunde den dog ikke føres igennem. Jeg vilde derfor finde det rigtigt, at man fremdeles, hver Gang der bliver Spørgsmaal

om Privatbaners Anlæg, forbeholder Lovgivningsmagten den endelige Afgørelse af, hvorvidt der kan gives Koncession paa saadanne Baner eller ikke.

Men naar jeg bortser fra denne Bestemmelse om en saadan Generalbenyndigelse for Indenrigsministeren til at give Koncession paa Privatbaner, finder jeg, at der er ikke saa lidt i Lovforslaget, som er værd at tage under Overvejelse, og da navnlig om man kunde træffe, om muligt, Overenskomst om, hvilke Begunstigelser man i Fremtiden finder at kunne indrømme som Regel til ny private Jærnbaner i de forskellige Egne. Thi det har jo ganske vist forboldt store Ulemper, som det ogsaa er antydet i Anmærkningerne, ved Forhandlingerne her, at man ved hver enkelt Bane har maattet tage Bestemmelse om, hvilket Tilskud af Statskassen og hvilke andre Begunstigelser man skulde give denne eller hin Egn, for at den kunde gaa en Bane anlagt. Det vilde jo ogsaa være heldigt, om man havde i Forvejen afgjort Betingelserne med Hensyn til, hvad de vedkommende selv skulde præstere, før de turde henvende sig til Rigsdagen og vente, at denne skulde forhandle om et Lovforslag i saa Henseende. Thi det har jo ogsaa i de senere Aar haendt mange Gange, at vi have faaet Lovforslag her ind i Tinget, hvor der saa godt som hverken har foreligget Overflag eller Sikkerhed for, at vedkommende Egn vilde udrede de Byrder, som et saadant Baneanlæg skulle foranledige. Alt dette vilde jo være forhindret, naar man i en saadan Lov kunde træffe faste Regler for de Begunstigelser, man i Fremtiden vil yde saadanne Baner, og ogsaa de Betingelser, hvorunder Koncessionen skulde gives. Jeg har kun et Par Gange været med til at indbringe Jærnbaneanlægsforslag, men jeg har al Tid været saa forstigtig at have Beregninger o. s. v. i behørig Orden. Ganste vist blev jeg for nogle Dage siden mindet om en til Dels beslægtet Sag, hvor det ogsaa drejede sig om at staa en Koncession til Beje, og hvorover der skulde have foreligget Overflag, som vare urimelige, og som opgav Beløb, for hvilke Sagen slet ikke skulde kunne udføres, paa en saadan Maade, at større Skibe skulde kunne sejle igennem Vimsfjordskanalen. Jeg skal kun bemærke til dette Spørgsmaal — jeg nævner det, da det er en beslægtet Sag — at det er en stor Misforstaaelse af det ærede Medlem, som nævner den. De Overflag, der vare lagte frem paa Tingets Bord og for alle de ærede Medlemmer, vare affattede af en teknisk-kyndig Mand, som havde samme Stempel paa